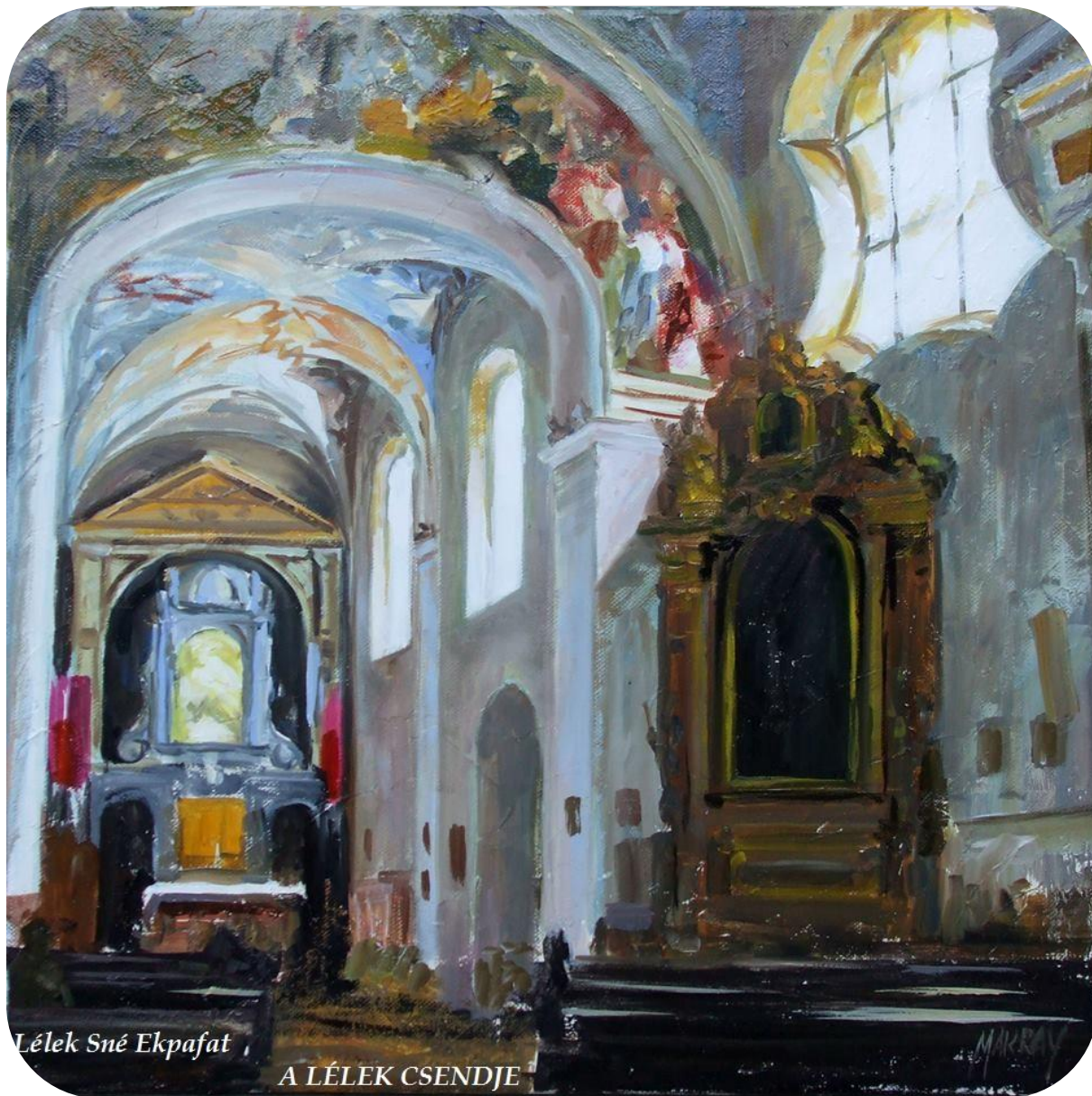

A lélek csendje

Gyógyulásom története

*Máriagyűd-i csoda
kézirat*

Szerző: Lélek Sándorné (Ekpafat)

***Borító: Makray János festőművész
Máriagyűdi templombelső***

Korrektor: Csobai Vera

Kiadja: Tárogató Hangján Baráti Közösség
<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>
Minden jog fenntartva

Nyomdai előkészítés és kivitelezés:

Nagykanizsa 2016

„... A te hited meggyógyított téged...”

Hosszúra nyúlt a tél, ólomlábakon jártak a hetek és a hónapok. Sóvárogva vártam a tavaszt a nap lágyan átölelő melegében és a megújuló természet szépségében, reménykedve, hogy feltölt majd éltető erejével. Elhúzódó vírusfertőzésre gyanakodtam, ami akkortájt sokunkat megbetegített. Végre kidugta fejcskáját az első hóvirág, és rügyet bontottak a fák. A pirkadó hajnal hiába lehelt harmatcsókot a zöldellő fűszálakra és a földből egyre magasabbra törő virágszárakon kipattanó bimbókra, az erőm egyre csak fogyott. Egyik reggel, amint kiléptem az ágyamból, megfordult velem a szoba, visszarogytam. Megrémültem, bár akkor sem gondoltam komolyabb bajra. Pihenésre volt szükségem mire szédülésem alábbhagyott, azonban a lábam még olykor megremegett. Nem várhatta tovább, orvoshoz fordultam. Alapos vizsgálat után infúziós kezelést javasoltak egy közeli dátummal, ami pontosan arra a nap esett volna a kezelés kezdete, amikor két fontos vizsgálatra volt előjegyzésem, ezért halasztást kértem. Az endokrin szakrendelésen, a soros kontrollon szembesültem betegségem esetleges okával, melyre a Szombathelyről megérkezett laborletet hívta fel a figyelmet. Magas katekolamin (adrenalin és noradrenalin gyűjtő neve) szintet mértek, mely a mellékvese velőállományának hormontermelő daganatra utalt. Kórelőzményemben évtizedek óta jelen van ez a típusú betegség, ezért mielőbb meg kellett kezdeni a tumor kutatást. 1981-ben ugyanilyen típusú daganat miatt távolították el az egyik mellékvesémet. Akkor az operáció alatt bekövetkezett klinikai halál állapotában pár percet eltölthettem egy másik dimenzióban, ahonnan a menyei Atyám visszaküldött. Valószínű volt még törleszteni való hitelem földi életemben, vagy csak új feladatot szánt nekem. 1985-ben egy reggelre lebénult a bal oldalam. A gondos kezelésnek, rehabilitációnak és családom cselekvő szeretetének köszönhetően, elfogadható, - ma már alig észrevehető- maradványtünetekkel róhatom tovább földi utamat. A daganat pontos helyének meghatározása érdekében pár hét múlva kaptam időpontot. Aggódtam. Amennyiben a góc a még meglévő mellékvesében helyezkedik el, a szerv teljes eltávolításával van esély a gyógyulásra. Mellékvesék nélkül is van élet, azonban azzal is tisztában vagyok, mindez állandó, precíz, egyenletes hormonpótlást igényel. Az egyensúly azonban gondos megfigyelés ellenére is felborulhat hasmenéssel vagy hányással járó rosszullet, vírusfertőzés esetén, melynek következtében akut életveszélyes állapot alakul ki. Gondolatpókjaim szüntelen munkálkodtak, összemosták a napszakokat a jelent és a bizonytalan jövőt együvé tették. Egyben biztos voltam, tudtam, műtét szóba sem jöhet, nem vállalom. Ezen idő alatt több szaktekintély kezében megfordultak a leleteim. Véleményük egybehangzóan megegyezett:

„Elsősorban a hormontermelő daganat lokalizálása, annak radikális eltávolítása hozhat csak végleges gyógyulást”.

Nem vagyok depressziós alkat, még is páncélom mögé bújva az elmúlásról kezdtem elmélkedni, megbékélve sorsommal. Rövid időre bezárkóztam, sehova nem volt kedvem menni és senkivel nem akartam találkozni. Nem vágytam másra, csak csendre, egyedüllétre felkészülni a számadáshoz.

Kész vége, nincs tovább...

Egy átvirrasztott éjszakát követő derengő hajnaltájt testem börtönébe zárt lelkem fellázadt és meghozta a megfellebbezhetetlen döntést. Kész, vége, nincs tovább! Elég volt az önsajnálataból! Tovább kell lépnem. Semmi nem történik ok nélkül, mindenből tanulnunk kell, legyen az betegség, tragédia, vagy maga egy megélt csoda. Napok óta sebeimet nyalogatom, miközben a családom és a barátaim szenvednek miattam. Mi ez, ha nem érzelmi zsarolás, önsanyargatással való szánalomkeltés? Pont azt teszem, amit eddig másoknál ki nem álltam. Sápadt arcomra szégyenpírt festett a gondolat, melyet egy fentről jövő fénysugár törölt le pár perc múlva.

Szent II János Pál pápa lámpását küldte el hozzám azon a napon, hogy megvilágítsa sorsom labirintusának kijáratát, ahol napok óta futottam a hiábavaló köröket. A fénykapun kilépve az útjelző táblám az állt:

„Ne féljetek!”

Sorspoggyászomat letettem az életem az Úr lába elé terítettem. Ő az egyetlen, aki követi minden cselekedetemet, ismeri lelkemet és tudja mi jó nekem, ezért így szóltam hozzá:

- Uram legyen meg a Te akaratod!

Az első csodát már aznap megéltem.

Kezdődött azzal, hogy egy jó barátom - amint értesült a betegségemről - azonnal felajánlotta segítségét, amennyiben olyan gyógyszerre lenne szükségem, ami hazánkban nem kapható, a recept átadásával meg hozzák számomra. Éjjel/nappali ügyeletet "vállalt" annak érdekében, ha szeretnék beszélgetni valakivel. Katánk naponta többször biztosított lélektestvéri szeretetéről, s imáival fordult az Úrhoz gyógyulásom érdekében. „Fájok” írta és imára szólította meg közös barátainkat. Ilonka orvos családtagjai segítségét ajánlotta fel. R. Marcsika Budapestről azonnal indulna Kanizsára, amennyiben segíteni tud valamiben. Ica barátnőm, naponta többször rám írt, hívott, vasárnap délután gitáros misére hívott az Úrnapja tiszteletére. Miklós, a Kistárogató irodalmi főadminja, a szigorú, de jó lelkű, morgós barátunk, anonimus névvel imaláncot indított értem az oldalunkon. Majd váratlan telefonhívás Zsámbékról, W. Kata otthonát ajánlotta fel, amennyiben Pestre kell vizsgálatra járnom, tőle könnyebben eljuthatok bárhova. A legmeghatóbb levelet L. Ibolya barátnőmtől kaptam. Az egyik veséjét ajánlotta fel, megadva vércsoportját és egyéb

paramétereket, mit egy élő donornak tudnia kell. Tisztáztam vele, nem veséről van szó, a mellékvese, vesétől független önálló és más funkciót ellátó szerv, mely az élet fenntartásához elengedhetetlen hormonokat termel, a vese fölött helyezkedik el, onnan kapta a veséhez fűződő nevét. Azonban, ha vese kellene, akkor sem fogadhatnám el, (még transzplantációra alkalmasan sem), hiszen családja van, akikért felelős és egészségének megőrzése mindennél fontosabb. Ervin az egyik komoly kiadó- és portál tulajdonos, kiváló filozófus, író, mielőbbi gyógyulást kívánva, arra kért, írjak mielőbb, ne várassam sokáig a barátaimat gyógyulásommal és az írásaimmal.

Ezennel bocsánatot kell kérnem, ha valaki kimaradt, jöttek a telefonok, e-mailek, üzenetek, rengeteg jó kívánság, bátorítás, nem tízesével, több mint száznál tartottam napokon belül. Isten és ember előtt ígéretet tettem, ha rajtam múlik, meggyógyulok! Tartozom vele családomnak, elsősorban a férjemnek, akivel 45. éve együtt haladunk a számunkra kijelölt úton, az akadályokat elhárítva, komoly harcokat megvívva. Gyógyulásaimban mindenkor legfőbb támaszom volt, a bénulásomból talpra állított. Nem tehetem meg szerettemmel, hogy pánikba esem, s mi több, magamat sem hazudtolhatom meg, hiszen soha nem szerettem, ha valaki a betegségéből érzelmi, vagy anyagi hasznot kovácsolt, abból akart megélni, mi több - jól élni. Nem! Nem adtam esélyt a rám leselkedő depresszióknak illetve hol-mi féle pszichiátriai nyavalyának, hiszen eddig sikerült elkerülnöm minden hasonlót.

Apussal leültünk, megbeszéltük mi lenne jó nekem, ebben a helyzetben, mire van szükségem.

„- Pár napos magányra vágyom, az Úr közelében. Ott, ahol bocsánatot kérhetek és megbocsájthatok mindenkinek, élőknek és holtaknak egyaránt-” – válaszoltam.

„- Máriagyűd?” –kérdezte a párom.

Soha nem jártam arra, de gondolkodás nélkül rábólintottam, „igen”. Még aznap este levelet írtam a Plébános Úrnak, segítségét kértem, hogy a templom közelében találjak szállást étkezési lehetőséggel, legyen az panzió, apartman, vagy magánszállás oly mindegy. Amennyiben sikerül, július 21-e körül elvonulnék pár napra, megtisztulva, talán a gyógyulás csodáját is megélve az Úr kegyelméből, a Szentlélekkel töltözve térhetnék vissza. A terv megszületett, a pillér több lábon állt, hitem, akaratom, családom és barátaim imáival megerősítve. A Plébános Úr válaszelevele és útbaigazítása után azon morfondíroztam, mivel hálálhatom meg, hogy gyógyulásom reményében, a máriagyűdi Lelkigyakorlatos Házban tölthetek pár napot elmélyülve imáimmal. Ekkor jött egy gondolat... - magammal viszem barátaimat lélekben, illetve néhányukat fizikai értelemben...

Hogyan gondolom?

"A lélek húrja" című kisregényem mellé csomagolom, közös könyvünket a "Tárogató Hangján Antológia 2 "-t, így ők is velem lehetnek, sőt ott is maradnak verseikkel, prózáikkal Isten házában a kegyhelyen.

Biztos voltam benne, örömet szerzünk vele.

Indulás

Tikkasztó melegben vártunk az állomáson, miközben Apus azon morgolódott, miért ragaszkodom buszhoz ebben az embert próbáló hőségben. Oly sokszor kifejtettem már neki, de nem akarta megérteni, zarándoklatom a város elhagyásával szeretném megkezdeni. A járat pontosan érkezett, alig hogy felszálltam, kellemes hűs levegő csókolt homlokom, felszárítva a láthatatlan verejtékcseppjeimet. Talán egy tucatnyian lehattunk az utastérben, hol kényelmesen elhelyezkedtem. A várost magunk mögött hagyva a kerekek falták a kilométereket a forró flaszteren, szemem közben megpihent a suhanó tájon. A Nap sugarai milliónyi szikrát szórtak a learatott búza helyén néhány centire földben hagyott kalászára, mely óarany szőnyegként elterülve borította be a földet. Szalma-óriáskerekek sorakoztak a széleken gondosan lefóliázva. Amott egy másik parcellában szemet gyönyörködtető napraforgó tányérok érlelték a magot a nap felé fordulva, várva érlelő simogatásra. Élő ecsetjével meseszép nyári képet festett a természet, ameddig a szem ellátott. Itt-ott a kék eget visszatükröző tavat véltem felfedezni a távolban. Nem tudom merre jártunk, amikor tudatomból végleg kizártam a külvilág zaját. Semmi nem zavart tovább, ölébe vett a csend és elringatott.

Pécsre érve, az átszállási idő elhúzódott, nem bántam, szükségem volt a visszaút információinak begyűjtésére, a terep feltérképezésére. Szaladtak a percek, repült az idő, észre sem vettem múlását. Megérkezett a siklósi busz, félóra elteltével a Máriagyűdi fordulóhoz értünk, a megállóban a Zarándokház gondnoka várt rám. Bőröndömet elhelyezte az autó belső terében és elindultunk a számomra ismeretlen, de oly nagyon vágyott helyre. A templom közeléhez érve óriási felfordulás fogadott, minden négyzetméter feldúlva, kiforgatva eredeti állapotából. A Széchenyi Tervnek köszönhetően, teljesen megújul a zarándokút. A plébánia előtt már látni lehetett a munkagépeket, dömpert, darut és minden egyebet. Dolgos kezek szorgoskodtak, ameddig a szem ellátott. Kása úr a bejárathoz közeli dombra mutatott, ahol nemsokára szép fehér lépcsősor vezet majd felfelé...

Elmosolyodtam a furcsa látványon.

A templom ott állt a maga gyönyörűségében, körötte minden földig rombolva, nehéz gépekkel körülvéve. Alig pár méterre tőle a Lelkigyakorlatos-ház emelkedik ki méltóságában elterülve, udvarában bokaficamító törmelékekkel beterítve. Pont olyan volt minden, mint az életem.

Megrogygiant egészséggel, botladozva jártam a romokon. Szememmel a meglévő szépségbe igyekeztem kapaszkodni, a reményt nyújtó templomba, és a lélek megnyugvását kínáló kolostorba...

A nagy rumlit nemsokára felváltja a helyébe lépő megújulás szépsége, mely körül öleli majd a kegyhelyet.

A házhoz érve egy másik dimenzió küszöbére léptem. Időt és teret ugyan érzékelttem, mégis ég és föld között lebegtem. Belépve a házba hófehér vastag falak hűse simogatta bőrömet, kissé kopott, de csillogóra vikselt falépcső vezetett az emeletre. A nyitott szobaajtókon át, a zsalugáteres ablakokon beszökkenő napsugár-gyerekek kergetőztek a csillogó márvány járólapokon. Patika-rend fogadott mindenhol, a folyosó végén óriás pálma őrizte méltóságtejesen a tisztaság illatát.

A házgondnok mosolygós felesége, Szilvia kedvesen fogadott és szállásomhoz vezetett. Amint beléptem a 11-es számú szobába, pár pillanatig meg sem tudtam szólalni, ilyen szépséget soha nem reméltem. Szilvia kedvesen felsorolta, mit, hol találok, részletezte miért javasolta azt a szobát, de nézzek szét nyugodtan, ha másikat szeretnék, - ajánlotta, bőségesen választhatok, hiszen az egész házban rajtuk kívül egyedül leszek.

Abban a szent pillanatban ismét tanúságot kaptam, mennyire szeret engem az Isten. Minden vágyamat teljesítette, egyedül lehetek az Úr közelében. Erre vágytam, a szeretet sátra alatt megpihenni, átgondolni életem sorsfordító eseményeit, visszatekinteni, hibáimat, mulasztásomat megbánni, élőtől, holtaktól bocsánatot kérni és megbocsájtani mindenkinek. Megtisztulni bűneimtől, lelkem gyolcsfehérbe öltöztetni. Már az első órában mennyi mindent megkaptam belőle, nemcsak lelkemmel, de szemmel is láthatóan szépségében. Örvendezett a lelkem, bízva és gyógyulást remélve.

A szobában igényes intarziás bútorok, kecses lábú asztalkán olvasólámpa, szomszédságában Biblia. Minden megtalálható, melyre a lélek vágyik és szükségét érzi. Kiadós zuhany után lepihentem, pár pillanat múlva, imám közepette, pilláim elnehezedtek.

Furcsa álmom kerekedett: észveszejtő roppanással váltak semmivé óriássziklatömbök a távolban, semmihez nem hasonlítható gyönyörű zene kíséretében, mely ébredésem után is a fülemben csengett. Különös álmomat az építkezés látványának, a nehéz gépek zajának tulajdonítottam, annak ellenére, hogy a szobában oly nagy volt a csend, hogy a nesz is elszégyellte volna magát. Az álombéli sziklatömböket az évek alatt felgyülemlett keserűség és bánat habarcsa tarthatta össze, melyeket megroppantott a hit és az akarat, a mennyei zene talán az angyalok kórusa lehetett, mintegy előjelét adva a közeledő csodának.

Felöltöztem, vacsorámat fél hatra kértem. Esti misére készültem, minek előtte voltak még tervezett feladataim. Szilvikének megemléstettem, szentelt vizet szeretnék haza vinni, de mivel a kút felújítás és áthelyezés miatt el volt zárva,

rákérdeztem, hogyan oldhatnám meg? Megígérték mise után a templomból fogok kapni.

Vacsorához szépen megterített, egyszemélyes szervírozás várt rám az ebédlő nagy asztalának sarkán. Imával eltöltött várakozásom közben diszkrét matatást hallottam az ételkiadó ablak mögötti helyiségből. Hamarosan megjelent egy hölgy, kezében nagy tányéron három, emberes szelet grill csirke mellett, melyet saláta ágyra fektettek. Gusztusos, illatos és étvágygerjesztő fogás került elibém. A hölgy mosolygott, bemutatkozott. Többször leveleztünk egyeztetésünk során, így nem tűntünk teljesen ismeretlennek, egymásnak. Andrea tűzről pattant menyecske benyomását keltette bennem. Megbeszéltük a másnapi reggeli, ebéd, vacsora időpontját és a menüt. Jó étvágyat kívánva távozott. A házba ő szállítja, tálalja fel a rendeléseket. Minden nagyon finom volt, megvallom, annyira ízlett, hogy szokásomtól eltérően, túlettem magam, sajnáltam ott hagyni a felesleget.

Éppen annyi időm maradt, hogy a Plébános Úrnak szánt ajándékkönyveket magamhoz vegyem, és elindultam a templomba. Szilvikéék kikísértek, a kapuban vártunk egy-két percet a Plébános Úr érkezéséig. Bemutatkozásunkat pár rövid mondat követte, majd átadtam Antológiánkat a Tárogató Hangján baráti közösségünk nevében, és „A lélek húrja” c. saját kisregényemet. Zsolt Atya megígérte, hogy kiolvassa, majd a plébánia könyvtárában helyezi el a könyveket.

A templomban való találkozásunk reményében elindultam Isten házába.

Miséig arra is volt időm, hogy küldetésem célját beteljesítsem. Igen csak meglepődtem, amint megláttam a templom belsejében, egy rejtett kis teremben, a két egymással szemben lévő széket – szinte családias hangulatban folyik a gyónásnak beillő lelki-gondozás. A fiatal Plébános Úr kristály tiszta tekintete, megnyugtató halk szava olyan erőt sugárzott, amire mindenkinek szüksége lenne ebben a rohanó világban. Egyetlen emberhez tudtam hasonlítani, a lelki vezetőmhöz, a vallásomtól eltérő református lekipásztorhoz, vigasztalómhoz, segítőmhöz.

A misét egy másik atya celebrálta, a Plébános Úrnál még vártak a sorban... Hétfő lévén nem voltunk sokan, azonban három áldott állapotban levő kismamát számoltam sebtében, egyikük pocakját elnézve, akár minden órás is lehetett. A párja volt a sorban az utolsó a Plébános Úrnál. Elég sokáig beszélgettek.

A mise végeztével a Plébános Úr elvegyült közöttünk. Hozzám még egyszer odajött és ismételten megköszönte az ajándékot. Ígéretet tettem, ha a lélek és az Úr akarata megegyezik, akkor gyógyulásomról írok majd egy könyvet. „– Mi lesz a címe?” –érdeklődött.

„A lélek csendje, gyógyulásom története.” –válaszoltam a kérdésre.

Őszinte mosolyából, biztató, mégis alig érintő öleléséből éreztem, hisz benne. Megígértem, az első tiszteletpéldány az övé lesz.

Többedmagunkkal együtt léptünk ki a templom ajtaján.

Útközben a másnapi templomlátogatásomat terveztem.

Hazatérve esti ima előtt a Bibliát taláломra megnyitottam: a 108. zsoltár tárult a szemem elé... „Isten jóságának hálados elismerése és kegyelmének várása” - olvastam örömmel.

Mi ez, ha nem kegyelmi állapot? – tettem fel a kérdést.

Este elhatároztam, másnapi születésnapom nagy részét az Úr közelében fogom tölteni. Boldog várakozással aludtam el, oly mélyen, hogy reggel még az álmomra sem emlékeztem.

Kiadós reggeli után a kegytárgyashoz vezetett az utam, sokáig válogattam. Elhatároztam, áldást kérve rájuk adom majd át családtagjaimnak, barátaimnak a „búcsúfiát”. Zarándoklatom nem titkolt célja segítségkérés volt, betegségeből való gyógyulásom reményében, bűneim feloldozását kérve, a vezeklés volt. Mindezt egy pillanatra sem felejtettem el.

A szentélybe lépve ismét megcsodáltam a főoltár ékességét a Mária szobrot, melynek csodatevő erőt tulajdonítanak. Ottlétem alatt arany sugaraival takarta be fáradt testemet és ragyogásával simogatta a lelkemet. Éreztem nem jöttem hiába, a remélt csodát itt megélem.

.-.-.-

„A kegyszobrot a szatmári béke után Nesselrode Ferenc pécsi püspök adományozta az eredeti faszobor helyébe, ami sok hányadtatás után az eszéki ferencesek templomában áll.

1714-ben a pécsi zsinaton „Szűz Mária csodás szobrával és templomával” ékesített Gyűdöt emlegettek. Ez időtől kezdve írtak Mária jelenésekről és csodás gyógyulásokról. A Kápolna védőszentjéhez távoli vidékről egyre többen zarándokoltak.

„Mater Consolatrix afflictorum” (Vigasztalás Anyja a szorongattatásban, kétségbeesésben)”

Idézet: /Máriagyűdi ismertető füzet adatai nyomán/

.-.-.-

Nem tudom mennyi idő múlhatott el, nem mozdultam az oltár elől. Újaim között rég elfogytak a rózsafüzér szemei...

21-én délelőtt bejártam, újra megcsodáltam a templom minden zugát. Utolsó állomásként, a kijárat közelében, betértem Szűz Máriához. Tőlem jobbra pont olyan (ha nem azok?) kőtáblák terítették be a fal egy részét, amelyeket utazásom előtti álmomban láttam. Talán emlékeznek a barátaim, olvasóim is, hiszen leírtam indulásom előtti álmomat. A falat borító műkö és márványlapokon a köszönet és a hála betűi voltak róva.

Volt még feladatom. A kegytárgyakat megfürösztettem a szenteltvíztartóban, mielőtt Jézus lábaihoz helyeztem, a mellette lévő oltárnál gyertyát gyújtottam (sajnos csak elektromosra van lehetőség) és áldást kérve rájuk imádkoztam a megajándékozottakért.

Ezt követően elindultam a Zarándokházba, közeledett az ebédidő. Már is délutánra vágytam, hogy ismét a templom falai között lehessenek.

A lélek csendje

Asztali áldás után jól esett a finom zöldségleves, rántott hús vegyes körettel és a káposztasaláta. Mint említettem Andrea igen csak emberes adagokat tesz a zárándok elé. Az egyik tenyérynyi szelet húst későbbre tartalékoltam. Szilvike felajánlotta, kora este, amikor a nap már hazahívja sugarait, szívesen elkísér, megmutatja a környéket.

Megköszöntem szívességét, bár szomorúan mondogattam, nem biztos, hogy képes leszek rá, régóta nem tudok gyalogolni, hosszabb távot megtenni. Földi angyalom gondoskodó kedvessége megerősített, sikerülni fog. Ennek reményében köszöntünk el egymástól. Ebéd után kicsit ledőltem erőt gyűjteni. Kora délután ismét a templom falai között találtam magam, még egyszer körbe jártam, mindenhol megálltam. Kedden nincs mise, így búcsúzni jöttem.

Az oltárhoz érve elkészöntem a Máriagyűdi búcsús ének szövegével:

*„Isten hozzád szent Szűz, nekünk el kell menni,
Ütött már az óra, útra kell indulni.
Kesereg a szívünk, mert búcsút kell venni,
Drága szent képedtől, jaj meg kell válni.*

*Oh, mily nagy öröm minékünk itt lenni,
Gyűdi szép kegyes Szűz, benned gyönyörködni.
De már meg kell válni, könnyeink hullanak,
Az árvák, özvegyek velünk együtt sírnak.*

*Köszönjük Szűzanyánk nagy szeretettedet,
Ki megvigasztaltad szomorú szívünket,
Anyai áldással bocsáss el bennünket!
Jaj, mert nem tudhatjuk, láthatunk-e többet?*

*Elődbe borulunk, oh szép Szűz Mária,
A gyűdi templomnak ékes szép csillaga,
Te szent oltalmadba ajánljuk magunkat.
Oh, tárd ki felettünk, Anyánk karjaidat!”*

Idézetet: /Az éneket az ismertető füzet tartalmazza/

Pár perc csendelés után, visszafelé jövet, Jézus lába előtt (a „Kifosztottak” szobornál) köszönetet mondtam minden egyes pillanatért, melyet átéltem születésnap ajándékként...

Ekkor „érezve hallottam, hogy az Úr megszólított” de az is lehet, hogy hallani akartam és magamnak vizionáltam be... amint gyógyulásomért könyörögtem sokadszorra, választ kaptam:

„- hiszen meggyógyultál!”

Akár éreztem, vagy hallani véltem, abban a szent pillanatban megéltem a csodát, tudtam, hogy meggyógyultam.

A kijáráshoz közeledve ismét betértem a Szűzanyához imádkozva elköszönni. Az álombéli, mégis valóságos táblák előtt csenddeltem egy kicsit.

Visszatérve a házba átöltöztem, túrához alkalmas bő vászonnadrágba bújtam és kényelmes szandálba léptem.

Korai vacsorához készültem a hosszú út előtt. Az ebédlőben épphogy helyet foglaltam, Szilvia jelent meg kicsi üvegben egy szál piros rózsával és egy nagy könyvvel a kezében, „A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZ” c. gyönyörű képes kiadvánnyal köszöntött fel születésnapomon. Elérzékenyültem, ekkora figyelmességet nem is reméltem. A könyv belső lapján az alábbi beírást találtam:

„Kedves Gizella!

Fogadja tőlünk e könyvet

Találkozásunk és Születésnapja

Emlékéül

Sok szeretettel

Kása Zoltán és Szilvia

Máriagyűd 2015. július 21”

Andrea is megérkezett, kérésemre a változás szerint összeállított finomsággal. Örömmel és boldogan falatoztam. Gondoltam, ez után tényleg jól fog tenni majd egy kis séta.

Nemsokára elindultunk, miközben vitt a lábunk előre, beszélgettünk. A felújításnak köszönhetően a hegyi út egyik szakaszán már kőlépcső vezetett. Amint haladtunk felfelé, egyre jobban éreztem, fogy a levegő, nyirkos lett a testem. Kísérőm észrevehette rajtam a változást, egyre többször nyújtotta felém a kezét.

A Fájdalmas Szűz Anyához, a Pieta-hoz érve, újabb csodát éltem meg. Megértettem, nem hiába jöttem az Úrnak hívó szavára.

Ruhám a testemhez tapadt, hátamon érezhetően csorgott a verejték, remegtek a lábaim, úgy álltam a Szűz Anya előtt, ki kezében tartja élettelen fiát...

Milyen semmisség az én fájdalom az Övéhez képest? – hasított belém a gondolat. Elszégyelltem magam. Imádkozás után földi angyalom felvetette, menjünk tovább a Kereszthez, el kell olvasnom, mi van oda írva. Így lesz teljes a búcsúm. Úgy éreztem egy tapodtat, sem vagyok képes tovább menni, főleg

nem felfelé, örülök, ha épségben lejutok... Gondolat-gombolyagomon már lefelé futottak a szálak, de amint meghallottam kísérom biztatását, nem ellenkeztem tovább, elindultam utána a keskeny erdei ösvényen, gyökérlépcsőkön botladozva, néhol inkább csúszni lehetett rajtuk, mint megkapaszkodni. Ziháltam, megálltam, fulladoztam, kicsit megpihentem, majd meneteltünk tovább. Minden lépés nehezemre esett, az út egyre meredekebbnek tűnt, újraélesztett szívem a torkomban dobogott. Az egyik kanyarban somszerű vörös bogyó kínálta magát, fanyarságát megkívántam. Egyikünk sem ismerte a fa termését, nem mertük megkóstolni, azonban fáradt lábaimat megpihentettem a fa alatt. Hajam, testem, ruhám csurom latyak volt és úgy éreztem talpam égett a talaj.

„Nincs már messzire, nem sokára feljutunk” - vigasztalt kísérom kedvesen, miközben ismét megfogta a kezemet.

A következő kanyar után végre felértünk, megálltunk egy fa előtt, melynek törzsére két tábla volt erősítve. Meghatottan olvastam a sorokat, mintha hozzám szólna. Könnyeim verejtékcseppekkel elegyedve, végig csurgott az arcomon a szám sarkában eltűntek, sós ízüket a nyelvemen hagyva. Pár lépéssel arrébb a Keresztnél végre letettem a batyumat, mit egészen eddig a vállamon cipeltem. Megkönnyebbülve sóhajtottam fel. Ezután felemeltem és bemutatam az Úrnak a magammal hozott szeretteimet, családomat, barátaimat, a betegeket, szenvedőket, nélkülözőket. Áldást és segítséget kérve mindenkire és mindenre, aki, és ami számomra fontos: Szent Hazámra, népemre, nemzetemre. Hazánk és a Kárpát-medence minden jóakarátú vezetőjére, szolgálójára, nemzetépítőjére.

Isten tenyerén, ott fenn a Tenkes tetején, sebezhetetlenné válik az ember az ellenséggel és rosszakarattal szemben. Az aggodalmat és kétséget hátam mögött hagytam, - amitől tegnap halni készültem, mára úgy éreztem halhatatlanná váltam. Ott szembesültem vele, megtapasztaltam a megpróbáltatások arra jók, hogy megtanuljuk az Úr segítségével, hittel és reménnyel hogyan építhetjük újra önmagunkat és az életünket. Beláttam, a félelem a pipogyák tarisznyájába való, akit az Úr szólít meg, annak Istenbe vetett hite és bizalma legyen az útítársa! Nekem az Úr utat mutatott, küldött egy angyalt asszony képében, aki rávezetett, hogyan győzzem le a lehetetlent a Kereszt alatt a Tenkes hegy tetején.

A Nap már elköszönni készült, Holdanyó ezüstös szürkebársonyán sorban kigyúltak a csillagok, szűrt fényükben indultunk lefelé a hegyről. Nehezen vettem a kanyarokat, az avarszőnyeg alatti gyökereken többször megbillentem. Egy két helyen, a keskeny ösvényen megdöbbenve vettem észre, alig 30 centire tőlem, mély szakadék tátong fákkal, bokrokkal benőve. Mezsgyén jártunk.

Így érkeztünk el a következő állomásra, a szépséges „Magyarok Nagyasszonyához”. Neki szánt ajándékomat, a hosszú rózsafüzéremet a kezére tettem, miközben arra kértem, tekintsen le ránk, tárja ki karját Szent Hazánk-, nemzetünk fölé, ne engedje elveszni soha, tartsa meg kereszténynek mindörökre!

Innen ismét szilárd út és kőlépcsők vezettek tovább, megkönnyítve a hátralévő utat. A temető alatt a Kálváriánál még időztünk egy kicsit. Nem messze onnan az új szabadtéri oltár befejezés előtti állapotában pompázott előttünk. A ház közelébe érve vettem csak észre, megérkezésemkor dombnak tűnő emelkedésen, hófehér márványnak tűnő lépcsősor kínálja magát a felfelé igyekvőknek.

Szűz Mária elől is eltűntek az építkezési kellékek, törmelékek és a vastalicska, teljes szépségében pompázva láthatjuk viszont a megújult szobrot.

Szállásomon, a szobában lerogytam a tükör előtti padra egy hangyányit megpihenni.

Lemosva verejtékező testemre tapadt út porát korán lefeküdtem. Egy-két óra múlva felébredtem, frissnek éreztem magam, a Bibliás kisasztalhoz ülve olvasni kezdtem, aminek során egy újabb csodára leltem.

Születésem évében hirdetett Mária-évet Mindszenty József bíboros-hercegprímás. „Ez óriási hatással bírt a Máriagyűd-i kegyhelyre, a következő év júniusában ünnepelte a templom 800 éves fennállását. Az ünnepségen részt vett Mindszenty bíboros, ennek hírére közel százötvenezer zarándok érkezett a kegyhelyre.”

/Máriagyűdi ismertető füzet nyomán/

Nem sokkal később elpilledtem, imáim közben észre sem vettem mikor került álomport a pilláimra.

Reggel kipihenten ébredtem. Este mindent előkészítettem az induláshoz. Kiadós reggeliből az útra is jutott bőven. Kása úr, a ház gondnoka a megbeszélt időben várt, hogy a buszmegállóba levigyen. Elköszöntem a kedves családtól, akik cselekvő szeretetükkel, gondoskodásukkal bizonyították keresztény értékrendjüket, cselekvő szeretetük örök hálára kötelez.

Lent a megállóban az üvegfalakat a napsugarak szinte felperzselték. Elköszöntem vendéglátómtól.

Jól öltözött férfi közeledett felém, szemével pásztázta a környéket. Mögöttem lévő padra tette le vélhetően aktákkal megpakolt keskeny diplomatatáskáját, majd elindult a szembe lévő játszótérhez. Üres sörös dobozokat szedegetett fel a földről és a szemetesbe dobta, majd helyszíni szemlét tartott egy letört padnál és körbe járta a teret. Amint rövid körútjáról visszatért megszólítottam, a felől érdeklődtem, tudja-e, hogy a Pécsi megállóban hányas állomásra szokott beállni a járat. Készségesen válaszolt, a 15 vagy 16-os valamelyikébe. Az információ rendkívül fontos volt számomra, mivel átszállásra mindössze 8 perc állt rendelkezésemre.

A megérkező járatra a férfi nem szállt fel, valószínű másik buszra várt. Nem sokan utaztunk. Második, vagy harmadik megállóban középkorú pár szállt fel. A férfi helyet foglalt, a hölgy megállt a sofőr mellett. Egész úton láthatóan jókat beszélgettek. A megálló kijelzőit olvasva és az órát figyelve aggódni kezdtem... A városban mindahány lámpához értünk, piros jelzést kaptunk.

A temető mellett jártunk, amikor idő szerint már a pályaudvaron kellett volna lennünk. Szerencsére a hátralévő megállóknak sem felszálló, sem leszálló nem volt, így sikerült 3 perc késéssel beérni. Furcsa látványt nyújthattam, - amint egy öregasszony futólépésben húzza maga után görgős bőröndjét a szemközti megállót megcélozva, az átszálláshoz. Mindössze két percem maradt az indulásig.

A csomagot elhelyeztem a busz gyomrában, felszálltam, azonnal indultunk. A légkondíció jól működött. Itt is kevesen voltunk. Elővettem a szemüvegemet és olvasni kezdtem. Fogyott az út alattunk, Nagykanizsára pontosan érkeztünk. Amint befordult a járat, Apuskát pillantottam meg a pályaudvaron.

Pár perc múlva haza értünk. Fájdó szívvel vettem tudomásul, hiányomnak semmi nyomát nem tapasztaltam Maxi kutyaútnál. Lustán ásitózott, elmaradt a nagy öröm, ugrálás, ami páromnak a falkavezérnek megjárt, egy-egy hosszabb távollét után.

Finom ebédet kaptam, azt, amit én készítettem el utazásom előtt olyan szándékkal, hogy legyen főtt étel az otthon maradottaknak. Szinte érintetlenül találtam nagy részét a hűtőben. Férjem kijelentette, nem volt étvágya, hiányoztam. Ámbár az is hozzájárulhatott a hiányomhoz, nem volt kedve elővenni, melegíteni, majd az ételek elfogyasztása után mosogatni.

Sokáig ültünk az asztalnál, csak meséltem, meséltem a csodákról, melyeket megéltem. Hazaértem, otthon voltam, sorsommal megbékéltem, élveztem a hitemben megélt Isteni kegyelmet. Lelkem a tökéletes harmónia ölelésében, testem a remény pamlagán az Úr lába előtt pihent, arra várva, hogy gyógyító szeretetével betakarja, és megújuló erővel töltse fel.

Betegség kellett ahhoz, hogy végig járjam azt az utat, melynek végén megtisztulva az Úrhoz értem.

.

Drága Barátaim!

Hálás szívvel köszönöm imáitokat, melyet az Úr meghallgatott.

Melyről immár bizonyosságot kaptunk. Megvolt az első MR vizsgálat. Hálásan köszönöm az én kis pót-unokámnak Nikikének a sok segítséget, szeretetet, gondoskodást. Minden rendben, a leletem negatív, daganatnak nincs nyoma. Vár még rám egy vizsgálat (mellkas). Amennyiben ott sem találnak semmit, elmondhatjuk, az Úr megajándékozott zarándok utamon a gyógyítás csodájával. Többen óvtak, ne éljem magam bele a csodavárásban, nehogy csalódással még nagyobb fájdalmat okozzak magamnak. Soha semmiben nem voltam annyira biztos, mint abban, hogy Máriagyűdön az Úr nem csak meghallgatott, megszólított, hanem meg is gyógyított!

Köszönöm Uram, ígérem, méltó leszek rá!

Elérkezett az utolsó vizsgálat napja

Isten kegyelmét megélve és hálával telten megköszönve, a képalkotó diagnosztikai leletek alapján bizonyosságot szerezve, az Úr meghallgatta kérésemet, és ahogyan azt máriagyűdi "találkozásunkkor" megígérte, - meggyógyított. Immár életem során másodszor élhettem át végtelen szeretetét, gondoskodását, amellyel egyszer az újraélesztésem alkalmával már megajándékozott. Azoknak, akik nem hisznek ilyen gyógyulásokban, álljon előttük mindenkor az én példám. Tiszta szívvel, erős hittel kell bízni, szeretni, remélni, - alázatosan tudni kell bocsánatot kérni és megbocsájtani. Amikor az Úr meghallja bűneink és mulasztásaink miatti őszinte bűnbánatunkat, nem csak megbocsátja azokat, hanem meg is jutalmazza őszinteségünket!

Bíztatok mindenkit, szükség esetén forduljanak hozzá, merjenek kérni. Ha elég erős lesz hozzá a hitük és őszinte a szavuk, kérésük mindenkor meghallgatásra talál.

Ezúton mondok köszönetet minden értem szóló imáért, a felém áradó szeretetért és barátságért, melytől erősödik a lelkem és épül a testem.

Álljon itt végezetül egy régebbi írásom, mely ma is időszerű...

„Miért jó kereszténynek lenni?”

Kérdezte tőlem egy tanítványom pár évvel ezelőtt. Akkor megdöbbsentem. Nem a kérdésen, hanem azon, hogy van még fiatal, akit foglalkoztat ez a kérdés.

Válaszom, akkor így hangozhatott, és ma is - évekkel később - ugyanígy válaszolnám meg.

Kereszténynek lenni állapot, családból hozott vagy tanult minta, oly mindegy, mert egész életre szóló értékkel ruházza fel az embert. Szelleme a lélekben lakozik, de kihat az anyagra, a testre, megtanít az alázatra, szeretetre, egyszerűen - emberré válni. Szeretni, bántani, bocsánatot kérni és megbocsájtani. Senki ne gondolja, hogy a keresztény ember büntelen. Istentől mindenki szabad akaratot kapott, de a keresztény ember soha nem vezethet, csak utat mutat. Nem szabja meg, hogy kövesd az általa mutatott irányt. Magad választod meg, merre indulsz, hol kötsz ki. Ha eltévedsz, vagy eleve rossz utat választottál, nem büntet, megbocsát és visszavezet, mert szeret, és a szeretet mindent legyőz! Mindig erőt meríthetsz belőle és újra kezdhetsz.

Megfigyeltétek, a hívő ember hogyan viselkedik, ha baj éri? Istenhez fordul, megnyugvást, erőt tőle kér és remél, és ezt többnyire meg is kapja. Nem roppan össze keresztje súlya alatt, tudja, csakis olyan nehéz lehet annak terhe, amennyit elbír. Ahogy halad előre, mindig kevesebb lesz belőle, és egyszer csak le tudja tenni.

A keresztény embernek van gyökere, hazája, nemzete. Nem kallódik el soha, bárhova viszi a sorsa, haza gondol, népét nemzetét soha meg nem tagadja, mert Isten szavát mindenhol meghallja!

Nagykanizsa 2015

Egy év múlva

Rendszeresen járok ellenőrzésre, vallom, mindent lehet orvos mellett, ami nem árt, és úgy érzi az ember, hogy használ, de semmit nem lehet orvos helyett. Daganatra utaló tüneteim jelenleg nincsenek, a rosszullétek elkerülnek. Kórelőzményeim és hetvenedik évemnek megfelelő fizikai állapotban érzem magam, végzem teendőimet.

Szerintem meggyógyultam, „Egyedül Istené a dicsőség”. Orvosom nem így látja, nem hisz a csodában, véleménye szerint tünetmentes „csendes” krízismentes időszakom-élem, a ketyegő bombáról azonban nem szabad megfeledkezni. A képalkotókon nem látható daganat létezik, de olyan kicsi, hogy még a legmodernebb eszközzel sem lehet kimutatni. Szoros követését ajánlja, melyet természetesen elfogadtam.

Ígéretem szerint a születésnapomat szerettem volna Máriagyűdön tölteni. Egyelőre nem úgy alakultak a körülményeim, hogy megoldható lenne. Az évforduló közeledtével nagyon sokat gondoltam gyógyulásom helyszínére. Ezekben a napokban ismét csoda történt, Makray János festőművész csodálatos templombelsőjét fedeztem fel, amit pont mostanában alkotott. Amint megpillantottam a képet, tekintetemet rabul ejtette, lelkembe minden ecsetvonás belevésődött. Naponta többször felkerestem és megpihentem a fotónál. Talán ez a momentum lehetett álmom ihletője, mikor Máriagyűdön jártam, az oltárhoz közeledve egy képet fedeztem fel a jobb oldalon, János képének vonásait ismertem fel rajta. Azon a délelőttön az álmom foglalkoztatott minduntalan, majd jött a megfejtés. Miért ne hozhatnám el gyógyulásom helyszínét az otthonomban az ismert művész által, hiszen pont most bizonyította „A magányos ima” című képével, hogy mindez lehetséges, csak személyre szabott más helyszínnel.

Aznap délután levelet írtam a művésznak, lehetőséget kérve egy beszélgetésre. A válasz gyors volt és kedvező. Virtuális ismertségünk művészete által, virtuális

A lélek csendje

barátsággá érlelődött. Tervbe vett, de egyelőre meg nem jelentetett könyvemhez, tőle kértem borítóképet, melyet önzetlenül a rendelkezésemre bocsájtott. A részleteket megbeszéltük, korrekt üzletet kötöttünk, a képet megrendeltem.

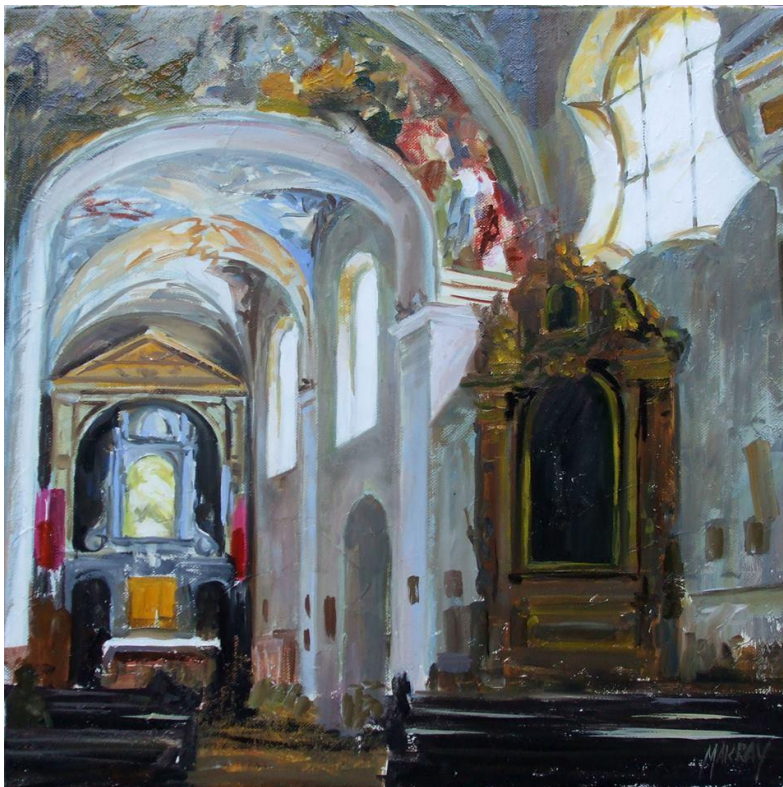
Készen van a csodálatos mű, melynél hátralévő életemben csendülni vágyom. Egész évben arra készültem, hogy gyógyulásom helyszínére menjek, egy éve ígéretet tettem, hogy a következő születésnapom, (újjaszületésem első évfordulóját) ott töltöm. Azonban a sors nagy rendező, máshogy rendelkezett. Álmomban azonban üzenetet kaptam, hozzam ide a Máriagyűdi csodát, ha én nem mehetek, legalább itt marad velem földi életemben. Makray János festőművész barátunk, az álmomat valóra váltotta.

Hamarosan a Máriagyűdi templombelső az otthonomba költözik.

Kedves János!

Hálás szívvel mondok köszönetet neked, hogy az ünnepnapom bearanyozod csodálatos alkotásoddal, köszönöm szépen, hogy a kép megrendelésénél minden kérésemet figyelembe vettél és teljesítetted. Áldott legyen e kéz, mely ily csodára képes! Még egyszer köszönöm!

Nagykanizsa 2016. július 10.

Galéria

Hitemben megélt gyógyulásom történetét szeretettel ajánlom mindazoknak, kiknek szükségük van segítségre. Egyedül csak a tiszta forrás vize lehet gyógyír számukra, csodát és kegyelmet egyedül Istentől remélhetnek.

Lépjenek bátran az imahídra, mely hozzá elvezet, tegyék le sorspoggyászukat, terheiket a lábához. Kérjenek alázatot a gyógyuláshoz. Hívószavára pedig, induljanak el az általa kijelölt úton, mely a cél felé mutat.

Nagykanizsa, 2016. július 10.

Lélek Sándorné Gizella (Ekpafat)